

Scénář – Michaela Vidláková

Jan Baier a Sofie Pravcová, 7. A

ZŠ Jeseniova

Paní Michaela Vidláková se narodila v roce 1936 do židovské rodiny. Říká, že s rodinou přežili pobyt v koncentračním táboře V Terezíně díky několika náhodám.

Mezi první náhodu řadí propuštění otce z práce a vyučení se řemeslu v dřevařské dílně, kde dceři vyrobil k pátým narozeninám dřevěnou hračku – pejška Pluta. Tuto hračku ukázal v Terezíně jako svůj výrobek, což považuje paní Vidláková za další z náhod, a mohl tak pracovat v dřevařské dílně a tím byl chráněn před transporty.

Vstup 0: 14:54 – 0:15:55 „Tesařů bylo málo a bylo jich zapotřebí. Díky tomu tátu nezařazovali do transportů, které odcházely z Terezína pryč. Možná se na tom ten pejsek přičinil. Tím jsme byli všichni chráněni před transporty. Na příkaz jednotky SS sestavovalo transporty židovské vedení. Říkalo se tomu Rada starších, protože sami netušili, co se s těmi transporty stane, tak se snažili nechat rodiny pohromadě.“

Další náhodou bylo infekční onemocnění malé Michaely, které ji na rok upoutalo v nemocnici, a tak nebyla transportována. Lékaři malému dítěti nepodávali léky, pouze ji sráželi teplotu pomocí zábalů a jako jídlo jí podávali odvar z vloček. Paní Vildkáková přežila tyfus, spálu i spalničky.

V říjnu roku dostal její otec informaci, že je zařazen do transportu do Osvětimi. Maminka se chtěla ve snaze udržet rodinu pospolu přihlásit s dcerou dobrovolně také do transportu, to jí ale manžel díky nedůvěře k Němcům rozmluvil.

Vstup 2: 0:27:55 – : 28:08 „Táta říkal zůstaňte tady, já se snad nějak protluču. Mamka musela slíbit, že se nepřihlásí dobrovolně.“

Když otec Michaely Vidlákové čekal s ostatními muži v kasárnách na transport, přišel vítr, který poničil střechu terezínské budovy. Předák vězňů dostal rozkaz, aby s několika vězni střechu opravili a poté se vrátili zpět do kasáren. Otec paní Vidlákové se přihlásil dobrovolně, čemuž ostatní muži nerozuměli – nechápali, proč by měli riskovat život na střeše větru.

Vstup 3: 0:29:57 – 0:30:10 „Táta říkal, když to neuděláme tak toho našeho kamaráda potrestají, pořád je to vězeň jako my.“

Když se muži vrátili zpět po vykonané práci zpět do kasárny, tak byla prázdná. Poslední transport do vyhlazovacího tábora z Terezína odjel na cestu smrti a tito dobrovolníci přežili.

Vstup 4: 0:31:12 – 0:31:27 „Ten vítr přišel přesně včas, kdyby by přišel o dva dny dřív, tak práci udělali a odjeli by také, kdyby přišel o dva později, tak by dávno odjeli.“

Paní Vidláková tyto náhody označuje jako šťastné maličkosti, které jí a její rodině zachránili život.

